

Guillaume Métayer

Rongyok

Musical, a szíved – bumm! – döng, egyre hevesebben,
a háború utáni, szép kis belső terek,
a hófehér falak közt Wagnernél mi lehet
jobb? csokinyúl-vadászok abban az épületben,

ahol Léon Blum élt, bármilyen hihetetlen
(emléktáblát akartak avatni – de minek?
ha egyszer nekiindul, pont ezt találja meg.)
Umm Kulthum volt a sláger, hogy mára ne jelentsen

többet a neve, mint egy archív híradás...
Én nem azt szeretem, ha a valóság csodás,
inkább rongyos legyen, mint egy verklis jelmeze,

csak csapjon föl belőle valami nyers zene,
hogy egy kéz a magasból nyúljon le végre hozzá,
és néhány mozdulattal egészen rendbe hozza.

Évszakaim

Reggelre manzárszobát akarok, derékaljat, szalmást, napsütéses alvást, munkához árnyékot
és tojásokat, sétához okkerszín labirintust.

- És mikor esővíz csorog ablakodon?
- Ahhoz vidéki ház kell, köszálások a fűben, testem erejének érzete, dallamok zümmögése,
lábamnál egy kutyával.
- Na és ha éj borul és hó a harangtoronyra?
- Akkor könnyvek és lombikok, meg egy poros esernyő, és három csettintés, hogy rend legyen.
- És ha már az ajtón kopog?
- Sokáig tévelyeg még városomban, és sokáig más ajtókon kopog. Egy csapásra kettéhasít.

Roham

Darabokra esnek a szélrohamban.

Egy nyakról nyakra tekergő
indázó fej
a kerek pókvállak közül
lebiccen, elröpül.

Csintalan mókus:
egy felsőtest pattog az ūrben.
A gyepen
egy fej gurul,
mint egy billiárdgolyó.

Szüntelen embererdő,
burjánzó hasábfarengeteg
hullámszik, össze- és szétgabalyog
a kockadobáló szélben,
a fapofákkal kuglizó viharban.

Nosztalgia

Nosztalgiával gondolok a kutyaugatásra
a három órai három harangütésre
a virágzó gesztenyefákra hulló
láthatatlanul magas esőre
a varjúra mely a szobába tévedt
és most napra forog
mint egy kalapácsvető
és közben
nem gondolok nosztalgiával a kutyaugatásra
a három óra a szívemen elhal
mint egy ösvény a porban
alig látja üres tekintetem
az eső csókját a balkonon
a virágzó gesztenyefák csontvázát épp hogy kiveszi
a varjú sosem téved a szobába
csak a tévé mutatja a kalapácsvetőket
én meg mint egy sérült írnok kucorgok
színlelem hogy imádom a napot.

CAMBRIDGE (U.K.)

Felnőtt autók között
Az egyetemisták biciklin
Fel-alá kóborolnak a gótikában,
Világoskék sisakban, lábszárvédőben, fagyott végtaggokkal.

Holnap estély a Garden House-ban,
Idén a nagyszobában egy nagy matekos,
A falakon Klee Kandinszkij helyett,
A vécékben Picasso kitérja Matisse-t.

Viszkit hoznak az indiaiak,
Biciklin érkeznek a németek,
A franciák a lépcső közelében maradnak,
A mosdóban az angolok okádnak.

Az asztrofizikus lány az összes németet
Szájon csókolja.

Egy francia lassan két órája jár
Asztalról asztalra, olajbogyót és lányokkal szemez,

Guillaume Métayer

Francia költő.
1972-ben született, Párizsban él.
Magyar nyelvű verseskötete
2018 tavaszán fog megjelenni a
Magvetőnél.

Ropit, papadumot csipeget, viszkizik,
slágerekbe hallgat bele,
Körbejár szobákat, kérdéseket.
Az órjárat vége: akár távozhat is
Angolosan, a hangzó ködbe kiléphet,
Anorákjában hazakerekezhethet,
Hogy jó korán lefeküdjön.

Imreh András fordításai

Der treue Husar

Volt egy órám egy este, vagy inkább *es war einmal*,
egy moziban, túl fura, hogy az egészet be
bírtam sorolni a hetedik művészetbe,
inkább a lelki gyötrelmek fiókjába zárnám

(mért mindig az ember legvadabb fájdalma számán
áll meg a mutató?) – a szomorúság itt lépett be,
és ragadt nálam *ein ganzes Jahr* - vagy egy életre,
ezzel a huszárral. Három hang, és íme - árán

egy szebb napnak - Párizs mindenén keresztülágva
fals bajor flonflonokkal, győzelmi trombitákkal
menetel Németország felé egy gyerek nyomában.

Eltelt három év, de a Nap még ma is egy földbe vert
karó a parkban, hol én állok: katona, őrhelyen,
szökő háttér előtt, és mindig újra: *kein Ende mehr*.

*Kripta**

Belépve macskatalpon, egy klezmer fonálán
máris a kalandok repülő szőnyegére ülsz,
mint szent iratok utazó ügynöke - így kerül
öklödbe bőröndöd füle, sivatag alá.

A tenger vizébe ejted fa próbababád,
de a próba-hullámsír túl tágasra sikerül
e keményfejű, de apró prófétatest körül,
s egy keserű gyomor mélyében végzed tehát,

egy kriptában a tizenegyedik kerületben,
költőcske Jónás, valami pótszer-főszerepben,
mögötted radiátorra szétszerelt csontvázak,
projektor pislog le rád valami cetszilákat,

egy csúcsíves templom meleg hasa üregében
sorsa nem érhet el már sohasé Ninivének.

* A Babits Mihály *Jónásából*
(ford.: Nicolas Abraham)
Donatien Guillot által rendezett
2014-es előadás alkalmából.

(*Kemény István fordításai*)